DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 17 september 2009 *

I mål C-520/07 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 21 november 2007,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av K. Gross och B. Martenczuk, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket den andra parten är:

MTU Friedrichshafen GmbH, företrätt av Th. Lübbig och M. le Bell, Rechtsanwälte,

sökande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. Tizzano (referent), A. Borg Barthet, E. Levits och J.-J. Kasel,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att den 19 februari 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 12 september 2007 i mål T-196/02, MTU Friedrichshafen mot kommissionen (REG 2007, s. II-2889) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade förstainstansrätten artikel 3.2 i kommissionens beslut 2002/898/EG av den 9 april 2002 om det statliga stöd som Tyskland planerar att genomföra till förmån för SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH (EGT L 314, s. 75) (nedan kallat det omtvistade beslutet), i den mån MTU Friedrichshafen GmbH (nedan kallat MTU) i den nämnda artikeln ålades att solidariskt återbetala ett belopp på 2,71 miljoner euro.

Tillämpliga bestämmelser

2 Artikel 10 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1) (nedan kallad förordningen) har följande lydelse:

”1. Om kommissionen har upplysningar om påstått olagligt stöd skall den undersöka dessa upplysningar utan dröjsmål, oavsett källan för dessa.

2. Om det är nödvändigt skall kommissionen begära upplysningar från den berörda medlemsstaten. Artiklarna 2.2, 5.1 och 5.2 skall gälla i tillämpliga delar.

3. Om den berörda medlemsstaten, trots en påminnelse enligt artikel 5.2, inte lämnar de begärda upplysningarna inom den av kommissionen föreskrivna tidsfristen eller om den lämnar ofullständiga upplysningar, skall kommissionen genom ett beslut begära att upplysningarna skall lämnas (nedan kallat föreläggande om att lämna upplysningar). I beslutet skall närmare anges vilka upplysningar som begärs och föreskriva en lämplig tidsfrist inom vilken upplysningarna skall ges in.”

3 I artikel 13.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Undersökningen av eventuellt olagligt stöd skall leda till ett beslut enligt artikel 4.2, 4.3 eller 4.4. Vid beslut att inleda det formella granskningsförfarandet skall förfarandet avslutas genom ett beslut enligt artikel 7. Om en medlemsstat underlåter att följa ett föreläggande om att lämna upplysningar, skall beslutet fattas på grundval av tillgängliga upplysningar.”

4 Artikel 14.1 i förordningen har följande lydelse:

”Vid negativa beslut i fall av olagligt stöd skall kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren (nedan kallat beslut om återkrav). Kommissionen skall inte återkräva stödet om detta skulle stå i strid med en allmän princip i gemenskapsrätten.”

Bakgrund till tvisten

5 Genom skrivelse av den 9 april 1998 anmälde de tyska myndigheterna ett flertal stödåtgärder till kommissionen, vilka, genom Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, hade beviljats SKL Motoren-und Systemtechnik GmbH (nedan kallat SKL-M) i samband med omstruktureringen av detta företag. SKL-M:s verksamhet består i tillverkning av motorer för fartyg och båtar.

6 Från och med år 1997 kom en avtalsrelation till stånd mellan SKL-M och MTU, vars verksamhet består i tillverkning av kraftfulla dieselmotorer. Syftet med denna avtalsrelation var att MTU skulle köpa SKL-M.

7 Den 5 november 1997 slöts två avtal mellan dessa bolag. Genom det första fick MTU option på förvärv av aktierna i SKL-M, medan det andra avtalet, ”Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertrag zwischen SKL-M und MTU” (nedan kallat WLKV), syftade till att skapa ett samriskföretag. WLKV innehöll närmare bestämmelser om formerna för det gemensamma utnyttjandet av de båda företagens know-how och för utveckling, tillverkning samt försäljning av två nya motortyper.

8 MTU beviljades den 15 juni 2000, i enlighet med artikel 5 i det sistnämnda avtalet, ensamrätt att, gentemot tredje man, använda den know-how som innehades av SKL-M och som avsågs i det nämnda avtalet, inklusive de industriella äganderätter eller de ansökningar om registrering av sådana rättigheter som fanns vid detta datum. SKL-M fick som vederlag ersättning på 6,71 miljoner DEM (3,43 miljoner euro), vilken var avsedd att täcka utvecklingskostnaderna.

9 Genom skrivelse av den 8 augusti 2000 underrättade kommissionen de tyska myndigheterna om sitt beslut att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG (EGT C 27, 2001, s. 5) och anmodade berörda parter att inkomma med yttranden. Kommissionen frågade i detta sammanhang även de tyska myndigheterna huruvida MTU hade fått del av det stöd som SKL-M getts eller om det kunde få del av det i framtiden.

10 Den 1 september 2000 inleddes ett konkursförfarande mot SKL-M.

11 Genom ett flertal skrivelser som riktades till kommissionen under åren 2000–2001, yttrade sig Förbundsrepubliken Tyskland avseende beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet.

12 Genom skrivelse av den 19 september 2001 förelade kommissionen, som ansåg att de inkomna yttrandena inte var tillräckliga, i enlighet med artikel 10 i förordningen, de tyska myndigheterna att inkomma med de uppgifter som var nödvändiga för att kunna bedöma huruvida det stöd som beviljats SKL-M var förenligt med den gemensamma marknaden. I denna skrivelse påpekade kommissionen bland annat att det inte var möjligt, utifrån de upplysningar som den förfogade över, att avgöra om en del av det stöd som getts SKL-M hade gynnat MTU snarare än SKL-M, eller fastställa om MTU hade utnyttjat optionen enligt WLKV att förvärva den know-how som utvecklats av SKL-M till ett pris som inte motsvarade dess faktiska eller förväntade marknadsvärde. Kommissionen meddelade även den 9 november 2001 att den, i brist på upplysningar, skulle fatta ett slutligt beslut på grundval av uppgifter som den förfogade över, i enlighet med artikel 13.1 i förordningen.

13 De tyska myndigheterna efterkom detta föreläggande genom skrivelser av den 23 januari, den 26 februari och den 11 mars 2002. Den 5 mars 2002 överlämnade de även till kommissionen de yttranden som MTU den 1 oktober och den 21 november 2001 hade avgett till Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, avseende användningen av aktuell know–how och det pris som MTU hade betalat SKL-M i enlighet med WLKV.

14 Den 9 april 2002 fattade kommissionen det omtvistade beslutet. Kommissionen fann i beslutet att det omstruktureringsstöd som hade betalats ut till SLK-M inte uppfyllde de villkor som uppställs i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter (EGT C 368, 1994, s. 12). Den påpekade även att Förbundsrepubliken Tyskland inte hade lämnat upplysningar på grundval av vilka det kunde uteslutas att MTU indirekt, genom WLKV, hade gynnats av det stöd som SKL-M erhållit under omstruktureringen för att komma till rätta med sin förlust.

15 Kommissionen påpekade i detta sammanhang bland annat att det pris som MTU hade betalat SKL-M för know-how, beräknat på en uppskattning av utvecklingskostnaderna som hade gjorts år 1997, var 5,30 miljoner DEM lägre än de faktiska utvecklingskostnader som SKL-M hade redogjort för.

16 Eftersom de tyska myndigheterna inte hade lämnat några objektiva uppgifter om det faktiska eller förväntade marknadsvärdet på aktuell know-how, konstaterade kommissionen att det omstruktureringsstöd som getts SKL-M hade kunnat användas för att, åtminstone delvis, täcka den förlust som förorsakats genom utvecklingen av know-how som hade kunnat användas i MTU:s intresse snarare än i SKL-M:s intresse. Det sistnämnda företaget, vilket kontrollerades av staten, hade i sådant fall burit en ekonomisk risk som inte var förenlig med principen om en investerare som verkar på normala marknadsekonomiska villkor. Överföringen av know-how skulle följaktligen, enligt skäl 86 i det omtvistade beslutet, ha kunnat betraktas som en överföring till MTU av statliga medel på upp till 5,30 miljoner DEM.

17 Kommissionen drog följaktligen slutsatsen att det statliga stöd på 67,017 miljoner DEM (34,26 miljoner euro) som de tyska myndigheterna hade gett SKL-M var oförenligt med den gemensamma marknaden. Kommissionen fann att av det sammanlagda belopp som de tyska myndigheterna var skyldiga att återkräva, skulle 5,30 miljoner DEM (2,71 miljoner euro) återkrävas av SKL-M och MTU solidariskt (artikel 3.2 i det omtvistade beslutet).

18 Den 28 juni 2002 väckte MTU talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av den nämnda bestämmelsen i det omtvistade beslutet.

Den överklagade domen

19 MTU åberopade två grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Den första grunden avsåg bristfällig motivering och felaktig rättstillämpning vid bedömningen av förutsättningarna för att det ska föreligga ett statligt stöd till förmån för bolaget. Den andra grunden avser felaktig tillämpning av artikel 13.1 i förordningen och åsidosättande av den processrättsliga garantin för att omständigheterna ska prövas korrekt och opartiskt.

20 Förstainstansrätten prövade först den andra grunden. Den fann inledningsvis i punkterna 39–45 i den överklagade domen att kommissionen hade iakttagit de formkrav som föreskrivs i artiklarna 10.3 och 13.1 i förordningen när den fattade det omtvistade beslutet på grundval av tillgängliga upplysningar.

21 Förstainstansrätten påpekade emellertid i punkt 46 i den överklagade domen att kommissionen, med stöd av nämnda artikel 13.1, inte kan förplikta ett visst företag att, ens solidariskt, återbetala en viss del av ett stöd som förklarats vara oförenligt med den gemensamma marknaden, när överföringen av de statliga medel som nämnda företag påstås ha mottagit bygger på ett antagande.

22 Förstainstansrätten fann emellertid i punkt 48 i den överklagade domen att den solidariska återbetalningsskyldighet som fastställdes i artikel 3.2 i det omtvistade beslutet vilar på antaganden som varken kunde bekräftas eller uteslutas med hjälp av de uppgifter som kommissionen förfogade över. Förstainstansrätten påpekade i punkt 47 i den nämnda domen särskilt att kommissionen i skäl 88 i det omtvistade beslutet hade begränsat sig till att konstatera att det ”på grundval av tillgängliga upplysningar inte [kunde] uteslutas” att MTU, vid förvärvet av know-how på påstått fördelaktiga villkor, hade gynnats av en överföring av medel från det mottagande företaget SKL-M,.

23 Förstainstansrätten ansåg dessutom i punkt 50 i den överklagade domen att ett föreläggande för ett visst företag, enligt artikel 13.1 i förordningen, om solidarisk återbetalningsskyldighet av en del av ett stöd inte på något sätt är en nödvändig följd av genomförandet av det förfarande som föreskrivs i EG-fördraget avseende statligt stöd, ”eftersom [d]en medlemsstat som lämnat det stöd som ska återkrävas, under alla omständigheter, är skyldig att återkräva stödet av de faktiska stödmottagarna under kommissionens kontroll, utan att det är nödvändigt att uttryckligen nämna dessa i beslutet om återkrav och, *a fortiori*, att precisera vilket belopp som skall återbetalas av varje mottagare”.

24 Mot bakgrund av dessa överväganden och utan att pröva den första grunden, ogiltigförklarade förstainstansrätten artikel 3.2 i det omtvistade beslutet i den mån MTU däri ålades solidarisk återbetalningsskyldighet för en del av det stöd som SKL-M hade beviljats.

Parternas yrkanden

25 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— slutligt avgöra målet och ogilla talan om ogiltigförklaring med motiveringen att den saknar grund och

— förplikta MTU att ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet och för förfarandet i första instans.

26 MTU har yrkat att domstolen ska

— avvisa överklagandet eller,

— i andra hand, ogilla överklagandet och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

27 Kommissionen har till stöd för sitt överklagande åberopat två grunder enligt vilka förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning vid sin tolkning av artiklarna 13.1 och 14.1 i förordningen.

Den första grunden

— Parternas argument

28 Kommissionen har som första grund gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning i punkterna 46–51 i den överklagade domen. Förstainstansrätten ansåg nämligen att ett beslut som fattats enbart på grundval av tillgängliga upplysningar, i den mening som avses i artikel 13.1 i förordningen, inte kunde avse identifiering av den faktiska mottagaren av stödet, från vilken återbetalning av stödet ska krävas.

29 Enligt kommissionen saknar en sådan tolkning stöd i förordningen, särskilt i lydelsen av artiklarna 13.1 och 14.1 i denna.

30 Det ”beslut om återkrav” som avses i artikel 14.1 omfattas av det negativa beslut som i fall av olagligt stöd kan fattas på grundval av tillgängliga upplysningar.

31 Den motsatta tolkning som förstainstansrätten utvecklade har för övrigt enligt kommissionen menliga följder. Å ena sidan är det med stöd av denna tolkning inte möjligt att säkerställa en effektiv gemenskapskontroll av statliga stöd, vars huvudsakliga syfte, vilket bekräftas i skäl 13 i förordningen, är att undanröja den snedvridning av konkurrensen som orsakats av ett olagligt stöd genom att omedelbart återkräva de belopp som har uppburits otillbörligen. Å andra sidan skulle en sådan tolkning medföra att kommissionen berövades de flesta av sina påtryckningsmedel på området och även av denna anledning innebära en risk för att effektiviteten hos förfarandena för återkrav av olagligt stöd allvarligt skadades genom att de medlemsstater som är föga samarbetsvilliga gynnades.

32 Enligt MTU kan förevarande grund inte tas upp till sakprövning i den mån kommissionen har vederlagt ett påstående som förstainstansrätten i själva verket aldrig har gjort.

33 MTU har påpekat att eftersom de tyska myndigheterna regelbundet lämnade alla uppgifter som begärts, har kommissionen i vart fall åsidosatt de förfaranderegler som ska följas då ett beslut fattas med stöd av artikel 13.1 i förordningen. Det är således inte nödvändigt att pröva den subsidiära frågan huruvida kommissionen i princip kan fatta ett beslut avseende identifiering av mottagaren av stödet på grundval av tillgängliga upplysningar.

— Domstolens bedömning

34 Domstolen konstaterar inledningsvis att den första grunden vilar på en felaktig tolkning av de relevanta punkterna i den överklagade domen.

35 Det framgår i själva verket, tvärtemot vad kommissionen har gjort gällande, inte av dessa punkter att förstainstansrätten generellt uteslöt att den faktiska stödmottagaren

eller de faktiska stödmottagarna kan identifieras i ett beslut som har fattats på grundval av artikel 13.1 i förordningen och att vederbörande följaktligen underkastas en skyldighet att återbetala stödet.

36 Förstainstansrätten bekräftade däremot, i punkt 45 i den överklagade domen, tydligt principen att ”[o]m den berörda medlemsstaten har underlåtit att lämna de upplysningar till kommissionen som denna förelagt medlemsstaten att lämna kan kommissionen anta ett beslut på grundval av tillgängliga upplysningar om att stödet är oförenligt och, i förekommande fall, förplikta den berörda medlemsstaten att i enlighet med artikel 14 i förordningen återkräva stödet från mottagaren”.

37 Det är faktiskt, vilket framgår av punkterna 46–51 i den överklagade domen, enbart vid bedömning av de omständigheter som föreligger i det enskilda fallet, särskilt den omständigheten att den del av kommissionens beslut som avses i talan om ogiltigförklaring, i förstainstansrättens mening, hade fattats enbart på grundval av antaganden, som förstainstansrätten, i nämnda punkt 51, fann att i förevarande fall ”… [kunde] kommissionen, under omständigheterna i förevarande mål, inte med giltig verkan med stöd av artikel 13.1 i förordning … genom det angripna beslutet … ålägga MTU en solidarisk skyldighet att återbetala en del av det stöd som beviljats SKL-M”.

38 Talan kan under dessa förhållanden inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

— Parternas argument

39 Kommissionen har som andra grund gjort gällande att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den felaktigt antog att den del av det omtvistade beslutet som avses i talan om ogiltigförklaring enbart grundar sig på ett enkelt antagande som

inte uppfyllde de krav som gäller för beslut som fattats på grundval av tillgängliga upplysningar i den mening som avses i artikel 13.1 i förordningen.

40 Kommissionen har å ena sidan gjort gällande, tvärtemot vad förstainstansrätten har påpekat, att det inte är möjligt att kräva fullständig visshet när det är fråga om beslut som fattats på grundval av tillgängliga upplysningar.

41 Kommissionen är med stöd av artikel 13.1 i förordningen uttryckligen behörig att fatta ett sådant beslut då den, trots att ett föreläggande om att lämna uppgifter hade skickats ut i vederbörlig ordning, inte har erhållit de uppgifter som är relevanta från de nationella myndigheterna i fråga. Det är i ett sådant fall möjligt att de tillgängliga upplysningarna är ofullständiga och osammanhängande, men att de samtidigt åtminstone utgör en tillräcklig grund för kommissionens antaganden. Detta framgår för övrigt *e contrario* av den rättspraxis, enligt vilken kommissionen enbart kan göra gällande att de uppgifter den förfogar över är osammanhängande och ofullständiga om den har skickat ut en begäran om upplysningar till medlemsstaten i fråga. Kommissionen har i detta avseende hänvisat till dom av den 13 april 1994 i de förenade målen C-324/90 och C-342/90, Tyskland och Pleuger Worthington mot kommissionen (REG 1994, s. I-1173), punkt 29.

42 Kommissionen har å andra sidan gjort gällande att förstainstansrätten betecknade de upplysningar som kommissionen förfogade över som ”antaganden”. De upplysningar på grundval av vilka kommissionen fastställde att en del av stödet hade utbetalats till MTU var gedigna upplysningar som bland annat hämtats från ett yttrande från SKL-M: s konkursförvaltare, vilket framgår av skälen 79–86 i det omtvistade beslutet.

43 Enligt MTU kan den andra grunden inte tas upp till sakprövning, eftersom den dels endast innebär ett ifrågasättande av förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna, dels endast innehåller allmänna rättsliga uttalanden som inte har något direkt samband med förevarande fall.

44 MTU har i sak gjort gällande att förstainstansrätten med rätta ansåg dels att ett beslut om återkrav inte kan fattas enbart på grundval av antaganden, dels att kommissionen i förevarande fall faktiskt fattade sitt beslut på grundval av sådana antaganden, både vad avser förekomsten av en förmån för MTU och dess belopp.

45 Kommissionen förfogade enligt MTU inte över några trovärdiga uppgifter på grundval av vilka den kunde fatta ett beslut om återkrav mot företaget. Kommissionen grundade i själva verket sitt beslut på ett antagande efter en ytlig och ofullständig undersökning av de uppgifter som den förfogade över. Bland dessa uppgifter förekom för övrigt MTU:s yttranden, av vilka det utförligt framgår att det företaget inte åtnjutit någon förmån, eftersom samtliga bestämmelser i de avtal som det slutit med SKL-M hade ingåtts på marknadsmässiga villkor.

– Domstolens bedömning

46 Det följer med avseende på frågan huruvida den aktuella grunden kan tas upp till sakprövning av artikel 225.1 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor och grunda sig på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel vid förstainstansrätten som kränker klagandens intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 16 mars 2000 i mål C-284/98 P, parlamentet mot Bieber, REG 2000, s. I-1527, punkt 30, samt beslut av den 14 juli 2005 i mål C-420/04 P, Gouvras mot kommissionen, REG 2005, s. I-7251, punkt 48, och av den 20 mars 2007 i mål C-323/06 P, Kallianos mot kommissionen, REG 2007, s. I-43, punkt 10).

47 Genom förevarande grund ifrågasätts, tvärtemot vad MTU har gjort gällande, emellertid inte enbart den bedömning av de faktiska omständigheterna som gjordes i första instans, utan även förstainstansrättens tolkning av artikel 13.1 i förordningen, med avseende på de villkor som gäller vid fattande av ett beslut på grundval av tillgängliga upplysningar i den mening som avses i den nämnda artikeln. Ett beslut av kommissionen som har fattats på grundval av ett antagande, såsom det som

förstainstansrätten ogiltigförklarade, uppfyller enligt denna artikel inte de nämnda villkoren. Ett sådant ifrågasättande avser därmed en rättsfråga.

48 Denna grund kan följaktligen tas upp till prövning, i den mån den avser förstainstansrättens tolkning av de krav som gäller vid fattande av beslut på grundval av artikel 13.1 i förordningen.

49 Kommissionens argument inom ramen för denna grund, genom vilka förstainstansrättens bedömning av bevisningen ifrågasätts, i den mån förstainstansrätten kritiseras för att inte ha beaktat vissa uppgifter som nämns i det omtvistade beslutet, kan däremot inte tas upp till prövning.

50 En sådan bedömning är nämligen inte underställd domstolens kontroll utom i det fall då de omständigheter och de bevis som underställts förstainstansrätten har missuppfattats (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42, av den 7 januari 2004 i de förenade målen C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-123, punkt 49, och av den 23 mars 2006 i mål C-206/04 P, Mülhens mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-2717, punkt 28), vilket kommissionen i förevarande fall varken har hävdat eller visat.

51 Med avseende på frågan huruvida förevarande grund är välgrundad påpekar domstolen först att, tvärtemot vad kommissionen gjorde gällande, förstainstansrätten inte alls krävde att kommissionen, när den fattade sitt beslut enligt artikel 13.1 i förordningen, skulle ha fullständig visshet om beslutsunderlaget.

52 Det framgår nämligen vid en läsning av punkterna 46–48 i den överklagade domen att förstainstansrätten endast fann att det omtvistade beslutet hade fattats enbart på grundval av ett antagande, vilket varken bekräftades eller vederlades genom de

uppgifter som kommissionen förfogade över. Kommissionen fann enbart att den inte förfogade över fakta med stöd av vilka det kunde uteslutas att MTU hade gynnats av en överföring av statliga medel.

53 Förstainstansrätten gjorde sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den förfor på detta sätt.

54 Genom artikel 13.1 i förordningen bekräftades fast rättspraxis (se särskilt dom av den 14 februari 1990 i mål C-301/87, Frankrike mot kommissionen, kallat Boussac Saint-Frère målet, REG 1990, s. I-307, punkt 22, svensk specialutgåva, volym 10, s. 303, och av den 21 mars 1990 i mål C-142/87, Belgien mot kommissionen, REG 1990, s. I-959, punkt 18, svensk specialutgåva, volym 10, s. 369, samt domen av den 13 april 1994 i de ovannämnda förenade målen, Tyskland och Pleuger Worthington mot kommissionen, punkt 26). Det är riktigt att kommissionen med stöd av den bestämmelsen är behörig, för det fall den finner att stödåtgärder har vidtagits eller ändrats utan att ha anmälts, att fatta ett beslut om huruvida dessa är förenliga eller oförenliga med den gemensamma marknaden på grundval av tillgängliga uppgifter, när en medlemsstat inte har uppfyllt sin samarbetsskyldighet och har underlåtit att lämna de upplysningar som kommissionen hade förelagt den att tillhandahålla. Genom detta beslut kan kommissionen dessutom, vid behov, under de förutsättningar som föreskrivs i artikel 14 i förordningen, förordna om att det stöd som redan har utbetalats ska återkrävas.

55 Denna möjlighet för kommissionen ska emellertid, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 50 i sitt förslag till avgörande, inte tolkas så, att kommissionen, när den motiverar sina slutsatser, är helt befriad från skyldigheten att grunda sina beslut på faktiska omständigheter som är trovärdiga och konsekventa.

56 Kommissionen är således, i ett fall som det förevarande, åtminstone skyldig, såsom den för övrigt har bekräftat i sitt överklagande, att säkerställa att de upplysningar som den förfogar över utgör, även om de är ofullständiga och osammanhängande, en tillräcklig grund till stöd för slutsatsen att ett företag har gynnats av en fördel som utgör ett statligt stöd.

57 Det finns än starkare skäl för sådana överväganden när kommissionen, såsom i förevarande fall, ålägger den som har gynnats av stödet att återbetala detta. Avsikten med ett sådant krav på återbetalning är nämligen att undanröja den snedvridning av konkurrensen som orsakats av den konkurrensfördel som det olagliga stödet har medfört (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 8 maj 2003 i de förenade målen C-328/99 och C-399/00, Italien och SIM 2 Multimedia mot kommissionen, REG 2003, s. I-4035, punkt 66, och av den 29 april 2004 i mål C-277/00, Tyskland mot kommissionen, REG 2004, s. I-3925, punkterna 74–76).

58 Det framgår av de principer som domstolen har erinrat om i föregående punkter att kommissionen inte kan förutsätta att ett företag har gynnats av en förmån som utgör ett statligt stöd genom att enbart grunda sig på en negativ presumtion att det saknas uppgifter på grundval av vilka en motsatt slutsats kan dras, när det inte finns andra uppgifter med stöd av vilka förekomsten av en sådan förmån kan fastställas.

59 Det är emellertid, såsom domstolen har erinrat om i punkt 52 ovan, precis mot bakgrund av den omständigheten att det omtvistade beslutet fattades på grundval av en sådan presumtion som förstainstansrätten ansåg att detta beslut inte med giltig verkan kunde fattas med stöd av artikel 13.1 i förordningen.

60 Överklagandet kan, mot bakgrund av det ovan anförda, såvitt avser den andra grunden i vissa delar inte tas upp till sakprövning och är i övriga delar ogrundat.

61 Inte någon av de två grunder som kommissionen har åberopat kan leda till bifall för överklagandet. Det ska därför ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna ska domstolen, när överklagandet lämnas utan bifall[*], besluta om rättegångskostnaderna. [* I artikel 122 i den svenska versionen av rättegångsreglerna föreskrivs i denna del ”när överklagandet avvisas”. Övers. anm.]

63 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

64 MTU har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Då kommissionen har tappat målet, ska den således förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande instans.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter